UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Slot).

Hij lag op den vloer van de lift, Mary er buiten. Een van zijn groote, aapachtige handen was om haar nek geklemd ; hij trachtte haar door de nauwe opening van zich af te duwen, terwijl zij daarentegen al haar krachten inspande om hem binnen het kamertje te houden. Ze had zijn vingers tusschen haar sterke witte tanden weten te krijgen, en terwijl ze in een blinde, wanhopige razernij met hem vocht, beet ze hem dat ik het bloed langs zijn pols zag vloeien. Hij kreunde van pijn en woede en telkens schokte zijn lichaam op en neer bij zijn vruchtelooze pogingen om zijn linkerarm, die onder zijn zware lichaam lag, vrij te maken. Maar Mary hield taai en hardnekkig vol, vechtend voor haar leven als een in 'n hoek gedrongen wilde kat.

Het was onmogelijk hier een revolver te gebruiken, zoo groot was de kans dat ik Mary zou geraakt hebben. Maar terwijl ik mijn bruikbaren arm om Mary's middel sloeg en haar trachtte los te trekken, trapte ik Hannock met mijn zware laarzen waar ik hem maar raken kon. Zijn greep verzwakte, hij liet Mary los om zich beter tegen mij te kunnen verweren, en op dat oogenblik gelukte het mij haar met een ruk buiten de liftkooi te trekken. Hannock was door den schok voorover gevallen, zijn hoofd buiten de lift, en ik sloeg mijn arm om zijn hals ten einde hem het opstaan te beletten.

Toen gebeurde er iets onverwachts.

Ik voelde mij van den grond opgeheven worden : de lift rees plotseling met groote snelheid. Nog juist had ik den tijd mijn greep los te laten — een doffe slag, een afgrijselijk gekraak, en het half uit de lift hangende lichaam werd tusschen de kooi en de kokerwanden vermorzeld.

Het was zoo ontzettend, dit onverwachte slot van het drama, dat we alle bezinning verloren en met een kreet van afschuw naar den donkersten hoek van den kelder vluchtten.

Maar boven ons hoorden we een geluid als van zware hamerslagen. Het was hetzelfde geluid als ik in Sheldon's speelhuis gehoord had, dien avond : splinterend hout, brokkelende steenen, en nu en dan 't doffe bonken van een verre ontploffing. In alle richtingen zocht ik een uitweg, maar er was geen andere deur dan die welke naar de trap leidde.

„We moeten zien dat we er ons doorslaan !" zei ik, Mary's hand grijpend, en we snelden halverwege de trap op.

Maar een man kwam ons haastig tegemoet — Morlay ! Hij wenkte ons. „Vlug — het is de politie ! — Ze schijnt ditmaal door te tasten. Hierheen ; ik weet den weg !"

We volgden hem, en hij bracht ons door een lange gang naar een deur, die toegang gaf naar een ijzeren brandtrap. De trap leidde naar een binnenplaats, vanwaar we door een poortje op straat kwamen.

„En nu ieder voor zich !" zei Morlay. Hij groette vluchtig en verdween in de duisternis.

Mary keek hem een oogenblik zwijgend na.

„Ik ben er zeker van, dat hij 't geweest is die te rechtertijd de lift deed rijzen," zei ze toen.

XV.

Mijn geschiedenis loopt ten einde.

We hielden ons in New York 'n dag schuil, legden toen bij elkaar wat we aan geld overhadden, en kwamen tot de slotsom dat er juist iets aan ontbrak om derde klasse naar Rotterdam te reizen. Maar naar Holland zouden en moesten we ; ach, wat gevoelde ik in dien tijd hoe rustig en goed en vertrouwelijk het in mijn eigen land zou zijn ! Mary wilde overal heen waar ik heen wilde, en beiden snakten we naar het einde van het afschuwelijke leven dat we achter den rug hadden. Een diepe, innige drang naar rust en stilte was in ons.

Ik had me in Amerika nooit laten naturaliseeren, en dus nam ik me voor naar den Hollandschen consul te gaan en hem om bijstand te vragen. Nooit werd ik vriendelijker en welwillender te woord gestaan dan door dien ambtenaar, en ik heb er behoefte aan dit hier openlijk te zeggen en hem nog eens te bedanken voor den raad en de daad waarmee hij ons bijsprong.

Hij begon met me een verrassende mededeeling te doen : „maar weet u dan niet dat er in Europa oorlog is uitgebroken ? dat Nederland gisteren gemobiliseerd heeft ? U mág niet alleen terug — u moèt terug ! Het land heeft u noodig !"

Ik keek verwonderd op. Ja, in hoe lang had ik geen kranten gelezen ! Daar had ik den laatsten tijd allerminst lust of gelegenheid toe gehad.

Ons leger was dus gemobiliseerd, en ik zou me voor den dienst moeten aanmelden. Nu, dat lokte me wel. Om twee redenen : ten eerste zou het me dadelijk iets te doen geven, een gezond, ingespannen werk, en ten tweede zou ik voorloopig geborgen zijn. Na den oorlog konden we verder zien. — De consul vroeg naar niets en behandelde me als een ouden vriend. Hij telde mijn geld met me mee, streek het op, liet er — heel zakelijk ! — twee biljetten tweede klasse voor halen, en ofschoon hij daarvoor natuurlijk had moeten bijpassen, gaf hij me nog eenig zakgeld en zei :

„Ziehier het overschot terug."

De bootreis was een genot. We zaten maar samen naar de zee te staren, die dappere vrouw van me en ik, en we lieten ons kalmpjes plagen door de medereizigers, die ons „'t jonge paar" noemden.

En nu ?

Ja — nu zit ik als militair telegrafist op een van de forten in de Waterlinie, en Mary heeft 'n betrekking als machine-schrijfster op 'n fabriek in de buurt. Wacht maar, die brengt 't nog wel verder in de wereld, en als ik mijn uniform eenmaal heb ingeleverd, dan vind ik ook 'n goede betrekking, daar ben ik zeker van. Ach, wat zullen we samen hard werken en 't goed hebben !

Van hard werken gesproken : niets heeft me zooveel moeite gekost in mijn leven als het schrijven van dit dagboek. Ik ben geen schrijver van mijn beroep, en de pen was vooral in 't begin erg stroef tusschen mijn vingers. Bijna tien maanden lang heb ik aan deze paarhonderd bladzijden elken avond enkele uren gewerkt, en 't ergste was eigenlijk dat 't af moèst, omdat ik namelijk mijn manuscript, nog voor 't begonnen was, verkocht had !

Dat is zóó in zijn werk gegaan : den eersten den besten zondagochtend dat ik in dienst was en aan de buitenzij van de fortgracht in 't gras lag te luieren, kwam 'n man van de wacht me zeggen dat er 'n heer was om me te spreken.

Iemand om mij te spreken ? Ik kon me niet voorstellen wie dat zijn zou. Wie kende me hier in Holland ?

Ik stond op en er kwam een jonge man naar me toe in een licht zomerpak en met een vriendelijk, blozend gezicht, die me door zijn glinsterende lorgnetglazen glimlachend maar tevens scherp en onderzoekend aankeek, als iemand die gewoon is alles op te merken wat rond om hem gebeurt. Hij stelde zich voor als de hoofdredacteur van Panorama.

Gemoedelijk ging hij naast me in het gras zitten, bood me een sigaar aan en zei : „ik kom u vergunning vragen om uw portret in ons blad te zetten."

„Mijn portret in Panorama ?" vroeg ik verwonderd. „Waarom ? Ik heb trouwens geen portret ! Nooit laten maken . . . ."

De bezoeker klopte op zijn portefeuille, die hij nu tevoorschijn haalde. „Uw portret heb ik hier. Dat is in orde."

Nu begreep ik er niets meer van.

„Maar ik denk dat u me voor een ander aanziet !" riep ik verbaasd.

Met een zwijgenden glimlach hield de redacteur me een fotografie voor, en daarop zag ik mezelf uit het bureau van den districts-attorney te NewYork komen, haastig en in gedachten.

„Herinnert u 't zich nu ? Ik heb die foto bewaard tot u terug zoudt komen, want we plaatsen nooit iemands portret zonder zijn toestemming."

„Dus de man die me toen kiekte . . . ."

„Was een van onze vele fotografen ! Hebt u de goudgeborduurde P op zijn mouw niet gezien ? Daaraan kunt u onze fotografen altijd herkennen."

Ik was stom van verbazing.

„Maar wat voor reden hadt u om dat portret van me te nemen ?" vroeg ik eindelijk.

„Omdat ik u al lang volgen liet," antwoordde deze merkwaardige redacteur kalm. „Uw geschiedenis interesseerde me, en daarom hield ik u in 't oog. Ja, Panorama is nu eenmaal in alles vooraan. Wij hebben onze verslaggevers over de heele wereld."

Hij wilde zich over verdere détails niet uitlaten ; dat waren beroepsgeheimen, zei hij. „Een redacteur die te veel van zijn werk vertelt, maakt zijn concurrenten wijs ten koste van zichzelf."

Genoeglijk rookend en glimlachend strekte hij zich achterover uit en liet zich door de heerlijke Augustuszon beschijnen.

„Dus," zei hij ten slotte, „ik mag uw portret met een kort onderschrift plaatsen ?"

Maar daartegen had ik bezwaar ; ik wilde van nu af niets liever dan vergeten en onbekend zijn.

Mijn bezoeker had echter meer dan één pijl in zijn koker ; bij stukjes en beetjes kwam hij met 't plan voor den dag dat ik mijn avonturen in Panorama zou beschrijven, en ik begreep wel dat die portretkwestie maar 'n aanloopje was geweest.

Ik zag tegen die schrijverij geducht op, maar het was onmogelijk aan de overredingskracht van den handigen redacteur te ontkomen. En zijn sterkste argument, waarvoor ik ten slotte bezweek, was een chèque, die hij zoo leukweg, onder mijn neus, begon te schrijven, ofschoon er nog van betaling geen sprake was geweest.

„Is dit cijfer naar uw zin ?" vroeg hij, en ik moest mijn oogen uitwrijven om te gelooven wat ik zag. Het was inderdaad een Amerikaansch honorarium, en de chèque was gedateerd op den volgenden dag.

Is 't wonder dat ik tot den grooten sprong besloot ? Nog dienzelfden avond zat ik achter een vel papier, en ziedaar hoe deze zwarte bladen uit mijn dagboek in Panorama kwamen te staan.

EEN LANDING OP GALLIPOLI.

Nieuwe Engelsche troepen landen, in 't gezicht van de vijandelijke stellingen — welke op den achtergrond der foto flauw waarneembaar zijn — op het schiereiland Gallipoli. Men lette vooral op het verschil in grootte tusschen het oorlogsschip, waarmede de troepen zijn aangevoerd, en de kleine bootjes, die tot een sleep vereenigd, de soldaten aan land brengen.